

Sygn. akt XXIII Ga 1442/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 listopada 2017 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XXIII Wydział Gospodarczy Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący:	SSO Alicja Dziekańska
Sędziowie:	SO Anna Gałas (spr.) SO Paweł Kieta
Protokolant:	Prot. sąd. Mariusz Bajsztok

po rozpoznaniu w dniu 23 listopada 2017 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.

przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w S.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w Warszawie

z dnia 20 lutego 2017 r., sygn. akt XV GC 3302/15

I. oddała apelację;

II. zasądza od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością

w S. na rzecz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością

w W. 1 800 zł (tysiąc osiemset złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

SSO Anna Gałas SSO Alicja Dziekańska SSO Paweł Kieta

Sygn. akt XXIII Ga 1442/17

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 6 sierpnia 2015 r. powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. (dalej też: powód) wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. (dalej też: pozwany) kwoty 20.910,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi od poszczególnych kwot i dat, jak również o zasądzenie zwrotu kosztów procesu. W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że dochodzi wynagrodzenia za wykonanie na rzecz pozwanego usługi rekrutacji pracowników. Powód przedstawił pozwanemu kandydatury osób na stanowisko spedytor/dystrybutor

międzynarodowy oraz kierownik spedytora. Pozwany spośród zaprezentowanych kandydatów wybrał dwóch, których zatrudnił. Powód za wykonaną usługę wystawił fakturę VAT, jednak pozwany nie opłacił należności.

Pozwany w sprzeciwie od nakazu zapłaty wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie na swoją rzecz zwrotu kosztów procesu. Pozwany przyznał fakt zawarcia z powodem umowy. Pozwany podważył jednak żądanie, wskazując, że powód nie wywiązał się z obowiązków wynikających z umowy. W ocenie pozwanego w ramach przeprowadzonej rekrutacji powód nie wyłonił kandydatów odpowiadających kwalifikacjami zadanym wymaganiom. Powód zgłaszał także uwagi w zakresie procedury gwarancyjnej zrealizowanej po zakończeniu współpracy z pierwotnie wybranymi kandydatami.

Wyrokiem z dnia 15 lutego 2017 r. Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w Warszawie uwzględnił roszczenie powoda w całości i zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 20.910,00 zł wraz z odsetkami od kwoty 11.070,00 zł - ustawowymi od dnia 2 grudnia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty, od kwoty 2.460,00 zł - ustawowymi od dnia 30 grudnia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty, od kwoty 7.380,00 zł - ustawowymi od dnia 30 grudnia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty. W pkt. II wyroku orzekł o kosztach procesu i zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3.463,00 zł. Natomiast w pkt. III nakazał zwrócić od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w Warszawie na rzecz powoda kwotę 300 zł tytułem różnicy między kosztami sądowymi należnymi a kosztami pobranymi.

W stanie faktycznym Sąd Rejonowy ustalił, że w dniu 2 czerwca 2014 r. powód i pozwany zawarli umowę projektową o świadczenie usług rekrutacyjnych. W ramach usług pośrednictwa powód, jako przyjmujący zlecenie, miał przeprowadzić na rzecz pozwanego, jako klienta, proces rekrutacyjny na stanowisko spedytor/dystrybutor międzynarodowy oraz kierownik zgodnie z procedurą i wymogami zgłoszonymi przez klienta. Szczegółowy opis stanowiska miał zostać przesłany w formie zlecenie do umowy (§ 1 ust. 1). Przyjmujący zlecenie był zobowiązany w szczególności do: a) pozyskania na rzecz klienta pracowników o poszukiwanych przez klienta kwalifikacjach zawodowych, b) udzielania klientowi informacji o kandydatach do pracy w związku ze zgłoszoną ofertą pracy, c) informowania klienta o aktualnej sytuacji i przewidywanych zmianach na lokalnym rynku pracy, inicjowania i organizowania kontaktów klienta z kandydatami do pracy posiadającymi odpowiednie kwalifikacje zawodowe, e) zachowania należytej staranności w poszukiwaniu kandydatów na stanowisko określone w ofercie przekazanej przez klienta, f) zachowania poufności informacji (§ 1 ust. 2). Sąd Rejonowy ustalił również, że za rozpoczęcie usługi rekrutacyjnej uważało się moment pisemnego potwierdzenia przez przyjmującego zlecenie otrzymania podpisanej przez klienta umowy o świadczenie usług rekrutacyjnych oraz szczegółowego opisu stanowiska (§ 1 ust. 3).

Następnie Sąd Rejonowy ustalił, że przyjmujący zlecenie udzielał trzymiesięcznej gwarancji na każdego rekrutowanego kandydata (§ 2 ust. 1). W ramach gwarancji przyjmujący zlecenie miał jednokrotnie ponowić proces rekrutacji i selekcji, a następnie przedstawić klientowi do 3 nowych kandydatów, spełniających wymogi określone w ofercie pracy (§ 2 ust. 2). Gwarancja obowiązywała pod następującymi warunkami: a) kandydat przedstawiony przez przyjmującego zlecenie nie spełnił uzasadnionych oczekiwań klienta, wypowiedział umowę o pracę lub klient rozwiązał z kandydatem umowę o pracę w trybie natychmiastowym, b) klient nie zalegał z płatnością jakichkolwiek zobowiązań na rzecz przyjmującego zlecenie, c) klient powiadomił na piśmie przyjmującego zlecenie o wypowiedzeniu albo rozwiązania umowy o pracę z kandydatem przedstawionym przez przyjmującego zlecenie w terminie 7 dni od zaistnienia tych zdarzeń (§ 2 ust. 4). Klient był zobowiązany m. in. do przekazania przyjmującemu zlecenie wszelkich informacji dotyczących firmy oraz stanowisk, które mogły mieć wpływ na sukces w znalezieniu odpowiedniego kandydata, w szczególności opis stanowiska pracy, uiszczania opłaty w ciągu 14 dni od wystawienia faktury, bieżących kontaktów z przyjmującymi zlecenie w celu usprawnienia procesu rekrutacji oraz wyłonienia najlepszych kandydatów (§ 3 ust. 1). Całkowita opłata rekrutacyjna wynosiła 11.000,00 zł netto za zatrudnienie jednej osoby lub 17.000,00 zł netto za zatrudnienie dwóch osób (§ 4 ust. 1). Płatność miała nastąpić w następujący sposób: 2.000,00 zł netto przy podpisaniu umowy, 3.000,00 zł netto po zarekomendowaniu minimum sześciu kandydatów za zleczone stanowiska (po trzy osoby na każde ze stanowisk), 6.000,00 zł netto po zatrudnieniu kandydata (§ 4 ust. 3). Trzecia faktura na

kwotę 6.000,00 zł miała zostać wystawiona w dniu rozpoczęcia pracy przez kandydata lub w dniu podpisania umowy o pracę bądź listu intencyjnego (§ 4 ust. 4).

Sąd Rejonowy ustalił również, że powód otrzymał od pozwanego wymagania dotyczące kandydatów, zaś oczekiwania pozwanego stawiane wobec kandydatów dotyczyły wieku oraz bardzo dobrej znajomości języka niemieckiego i komunikatywnej znajomości języka angielskiego. Z uwagi na niewielką liczbę kandydatów spełniających zadane kryteria powód rekomendował klientowi obniżenie oczekiwań dotyczących wieku oraz znajomości drugiego języka. Powód wskazał także, że rozliczenie rekrutacji nastąpi dopiero po zatrudnieniu kandydata. Następnie w ramach procesu rekrutacji powód przedstawił pozwanemu kandydatury M. J. i M. S., którzy zostali zatrudnieni przez pozwanego na stanowiskach, których dotyczyła rekrutacja prowadzona przez powoda

Według ustaleń Sądu Rejonowego powód za przeprowadzenie usługi rekrutacyjnej wystawił na rzecz pozwanego następujące faktury VAT: nr (...) z dnia 17 listopada 2014 r. na kwotę 9.000,00 zł netto (11.070,00 zł brutto); nr (...) z dnia 15 grudnia 2014 r. na kwotę 2.000,00 zł netto (2.460,00 zł brutto); nr (...) z dnia 15 grudnia 2014 r. na kwotę 6.000,00 zł netto (2.460,00 zł brutto).

Odnośnie zatrudnionych pracowników, Sąd Rejonowy ustalił, że po dwóch tygodniach od zatrudnienia M. S. pozwany zgłosił zastrzeżenia dotyczące jej zaangażowania w pracę. Z końcem stycznia 2014 r. pozwany zakończył współpracę z M. S. i M. J., jako przyczynę podając słabe zaangażowanie i niskie wyniki. Następnie powód rozpoczął procedurę reklamacyjną, w ramach której przedstawił pozwanemu kandydatury J. H., T. K., K. M., P. R., G. Z..

Pismem z dnia 29 czerwca 2015 r. powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 20.910,00 zł należnej na podstawie faktur VAT nr (...) z dnia 17 listopada 2014 r., nr (...) z dnia 15 grudnia 2014 r. oraz nr (...) z dnia 15 grudnia 2014 r.

Dokonując rozważań prawnych Sąd Rejonowy uznał powództwo za zasadne w całości. Stosunek prawny łączący strony zakwalifikował jako umowę o świadczenie usług o której mowa w art. 750 k.c. do której stosuje się odpowiednio przepisy o zleceniu, tj. art. 734 § 1 k.c. i art. 735 § 1 k.c. będącą umową starannego działania a nie rezultatu. Sąd Rejonowy wskazał, że przyjmujący zlecenie postępował z należytą starannością (art. 355 k.c.) i wykonał przedmiot umowy co kwalifikuje się jako wykonanie zobowiązania bez względu na to, czy czynność ta przyniosła dającemu zlecenie oczekiwane przez niego skutki. Sąd Rejonowy podkreślił również, że w ramach swobody umów strony mogą także ustalić, że przyjmujący zlecenie będzie gwarantował osiągnięcie skutku swoich działań, nawet jeśli ich wystąpienie będzie od niego niezależne. Zastrzeżenie tej treści będzie miało charakter gwarancyjny, natomiast w takiej jednak sytuacji nieosiągnięcie skutku nie wpłynie na możliwość żądania przez przyjmującego zlecenie wynagrodzenia za przeprowadzone czynności, jeżeli strony tak wyraźnie nie postanowią w umowie.

Sąd Rejonowy wskazał, że umowa z dnia 2 czerwca 2014 r. zobowiązywała powoda do przeprowadzenia rekrutacji na stanowisko spedytor/dystrybutor międzynarodowy i kierownik spedycji. Przedmiot umowy zakładał zatem wyłącznie przeprowadzenie czynności związanych z przedstawieniem klientowi osób spełniających kryteria wymagane dla danego stanowiska. Sąd Rejonowy wskazał, iż powód w tym zakresie wykonał umowę bez zastrzeżeń. Albowiem kandydaci przedstawieni przez powoda pozwanemu - M. J. i M. S., spełniali główne oczekiwania stawiane kandydatom przez pozwanego tj. znajomość dwóch języków (dobra niemieckiego i komunikatywna angielskiego), albowiem pozwany zdecydował się te osoby zatrudnić. Natomiast okoliczność, że współpraca z M. J. i M. S. została przerwana z uwagi na brak zaangażowania i niską efektywność, a nie z uwagi na niespełnienie kryterium rekrutacji nie miała wpływu na prawidłowość wykonanego zlecenia. Pozwany natomiast nie zindywidualizował swoich zastrzeżeń dotyczących samej procedury rekrutacyjnej, powołując się wyłącznie na „oczekiwanie znalezienia pracownika wysoko wyspecjalizowanego”. Stąd też Sąd Rejonowy uznał, że brak było podstaw, aby przepisać pozwanemu nienależyte wykonanie zobowiązania w zakresie przeprowadzenia procedury rekrutacyjnej.

Sąd Rejonowy podkreślił, że powód nie udzielał gwarancji przydatności wybranych osób do zajmowania stanowisk, których dotyczyła rekrutacja, gdyż jego zadaniem było zalecenie kandydatów i zaprezentowanie ich pozwanemu. Dopiero pozwany wybrane przez powoda osoby poddawał kontroli merytorycznej i podejmował ostateczną decyzję o zatrudnieniu. Natomiast dopiero moment zatrudnienia kandydatów upoważniał powoda do wystawienia faktury

VAT obejmującej zasadniczą część wynagrodzenia. Fakt, iż osoby, które zatrudnił pozwany nie sprawdziły się na stanowiskach nie upoważniał go do odmowy wypłaty wynagrodzenia. W takich warunkach, na żądania pozwanego, powód uruchamiał procedurę reklamacyjną, którą opisywał § 2 umowy. W ramach tej procedury klient mógł uzyskać propozycję nowych kandydatów do zatrudnienia. Procedura reklamacyjna w niniejszej sprawie została uruchomiona. Sąd Rejonowy ocenił działanie powoda, jako prawidłowe w kontekście przedmiotu zobowiązania wynikającego z umowy, gdyż powód dokonał prezentacji kandydatów, których pozwany zatrudnił. Cel umowy został zatem osiągnięty.

Dokonując wykładni oświadczeń woli stron umowy, w oparciu o art. 65 §2 k.c. Sąd Rejonowy uznał, iż zamiarem stron zawierających umowę było przedstawienie pozwanemu kandydatów na określone stanowisko, natomiast cel samej umowy stanowiło ułatwienie i przyspieszenie wyboru kandydatów. W tym kontekście Sąd Rejonowy uznał, że zamiar stron, a w szczególności pozwanego, został zrealizowany, a cel osiągnięty. Sąd Rejonowy wskazał, iż z chwilą zatrudnienia zaprezentowanych kandydatów po stronie powoda powstało uprawnienie do żądania wynagrodzenia na podstawie § 4 ust. 4 umowy.

Sąd Rejonowy za niezasadny uznał również zarzut pozwanego dotyczący nieprawidłowego przeprowadzenia rekrutacji uzupełniającej, gdyż to zdaniem Sądu nie uprawniano pozwanego do wstrzymania wypłaty wynagrodzenia. Co więcej, wypłata wynagrodzenia była warunkiem wszczęcia procedury reklamacyjnej (§ 2 ust. 3 lit. b).

Podsumowując swoje rozważania Sąd Rejonowy wskazał, iż powód wykonał zobowiązanie wynikające z zawartej w dniu 2 czerwca 2014 r. umowy projektowej o świadczenie usług rekrutacyjnych. Oznacza to, że powodowi należy się wynagrodzenie w wysokości określonej w § 4 ust. 1. Za zatrudnieniu dwóch osób powód miał otrzymać kwotę (...) zł netto, tj. (...) zł brutto.

O odsetkach Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 481 §1 k.c. z terminami wymagalności wynikającymi z faktur VAT, których pozwany nie negował

O kosztach procesu Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c., obciążając nimi w całości pozwanego, jako stronę przegrywającą sprawę.

Orzeczenie zawarte w punkcie III Sąd Rejonowy oparł na podstawie art. 80-82 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

Apelację od powyższego wyroku wniósł pozwany, zaskarżając go w całości. Przedmiotowemu rozstrzygnięciu zarzucił naruszenie:

1) naruszenie przepisów prawa procesowego, tj.

a) art. 233 § 1 k.p.c. polegające na:

- dokonaniu przez Sąd I instancji z przekroczeniem zasady swobodnej oceny dowodów, oceny materiału dowodowego w postaci łączącej strony umowy o świadczenie usług rekrutacyjnych, wiadomości mailowych wymienianych przez strony w związku z realizowanym procesem rekrutacji, zeznań świadka W. S. i przyjęcie, że powództwo okazało się w całości zasadne, w sytuacji gdy powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie wobec nienależytego wykonania przez powoda obowiązków wynikających z umowy o świadczenie usług rekrutacyjnych z dnia 2 czerwca 2014 r. i tym samym braku zaktualizowania się obowiązku zapłaty po stronie pozwanej,

- dokonaniu przez Sąd I instancji oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego wbrew zasadom logiki i doświadczenia życiowego, poprzez uznanie, że powódka przy realizacji łączącej strony umowy działała z zachowaniem staranności, w sytuacji gdy powódka nie dysponowała dostateczną bazą potencjalnych kandydatów i wbrew wcześniejszym ustaleniom zarekomendowała pozwanej obniżenie oczekiwań względem kandydatów,

b) art. 231 k.p.c. poprzez uznanie za udowodnione domniemanie, iż strony w umowie o świadczenie usług rekrutacyjnych z dnia 2 czerwca 2014 r. ustaliły, że celem tej umowy było przedstawienie pozwanemu jakichkolwiek

kandydatów na określone stanowisko i tym samym ułatwienie i przyspieszenie wyboru kandydatów, w sytuacji gdy zamiarem stron było w istocie znalezienie przez powoda wykwalifikowanych pracowników, o określonym stażu i umiejętnościach, a zatem celem umowy było efektywne przeprowadzenie procesu rekrutacyjnego na stanowisku Spedytora/ dyspozytora Międzynarodowego oraz Kierownika Spedytora, skutkujące zatrudnieniem pracowników o dostatecznych kwalifikacjach, umiejętnościach i doświadczeniu zawodowym

2) naruszenie przepisów prawa materialnego, tj.

a) art. 65 § 2 k.c. poprzez błędną wykładnię postanowień łączącej strony umowy z dnia 2 czerwca 2014 r. w § 1 ust. 2 pkt. a - e i błędne ustalenie celu i brzmienia tej umowy jedynie za twierdzeniem powoda, wbrew tekstowi samej umowy oraz twierdzeniom strony pozwanej,

b) naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 6 k.c. w zw. z art. 471 k.c. poprzez błędne przyjęcie, że to na pozwanej spoczywał ciężar wykazania, że powódka wykonała zlecenie nienależycie, w sytuacji, kiedy powódka nie wykazała w ogóle wykonania zlecenia,

c) naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 735 § 1 k.c. poprzez jego niewłaściwą wykładnię i przyjęcie, że pozwana winna zapłacić powódce wynagrodzenie bez względu a to czy ta druga wywiązała się z powierzonych jej usług, czy też nie.

W oparciu o powyższe zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego za postępowanie w obu instancjach, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu dla m. st. Warszawy w Warszawie. Ponadto skarżący wniósł o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów postępowania

apelacyjnego.

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o jej oddalenie jako bezzasadnej i zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie. Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił stan faktyczny w sprawie, który to Sąd Okręgowy akceptuje i uznaje za własny. Na aprobatę zasługuje również ocena prawna dokonana przez sąd pierwszej instancji.

Apelacja skupiła się zasadniczo na zarzucaniu Sądowi Rejonowemu, że ten dokonał nieprawidłowej oceny dowodów. Jednakże w ocenie Sądu Okręgowego zarzuty w tym zakresie stanowią jedynie nieuzasadnioną polemikę i nie zawierają żadnych merytorycznych argumentów mogących podważyć ustalenia Sądu Rejonowego. Apelujący nie zdołał wykazać, aby sąd pierwszej instancji uchybił zasadom logicznego rozumowania, doświadczenia życiowego, czy też poczynił ustalenia stojące w sprzeczności z zebrany w sprawie materiałem dowodowym, co stanowi warunek konieczny uwzględnienia zarzutu naruszenia art. 233 §1 k.p.c.

Sąd pierwszej instancji wyprowadził z materiału dowodowego wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym i tworzące spójny obraz zdarzeń, podczas gdy zarzuty pozwanego polegają tylko na przedstawieniu własnej, korzystnej dla siebie wersji zdarzeń, opartej na własnej ocenie materiału dowodowego sprawy, co więcej rozumowanie przeprowadzone w apelacji w sposób ewidentny narusza reguły logicznego wnioskowania. Forsowana przez pozwanego wersja zdarzeń, jakoby powód nie wykonał należycie obowiązków w zakresie rekrutacji nie ma żadnego potwierdzenia w materiale dowodowym sprawy, chociażby właśnie w wiadomościach e-mail i zeznaniach świadka W. S., na które to pozwany powołuje się w apelacji. Przede wszystkim pozwany do wskazanych dowodów odwołuje się ogólnie, co uniemożliwia konkretną ocenę zarzutów. W aktach sprawy wiadomości e-mailowych jako dopuszczonych dowodów jest kilkadziesiąt, a nadto w ogóle nie ma powołanej w apelacji wiadomości mailowej

W. S. do Z. J. z dnia 26 maja 2014 r. Nie wiadomo zatem, które z wielu wiadomości miałyby potwierdzać tezę pozwanego o naruszeniu zasady swobodnej oceny tych dowodów. Nie podważono skutecznie ustaleń Sądu Rejonowego opartych na konkretnych dowodach z opisanych wiadomości e-mail – korespondencja między W. S. a przedstawicielem pozwanego (ze wskazaniem w uzasadnieniu na karty akt sprawy). Z wiadomości tych wynika, że powód w ramach procesu rekrutacji przedstawił pozwanemu m. in. kandydatury M. J. i M. S. (korespondencja e-mail, k. 17-19), a pozwany wymienione osoby nie tylko zaakceptował ale w rezultacie zatrudnił, co więcej na stanowiskach, których dotyczyła rekrutacja. Nie jest to zakwestionowane a dodatkowo potwierdził to także świadek W. S.. Nie ma racji pozwana, że Sąd Rejonowy błędnie ocenił zeznania świadka W. S.. Zeznania tego świadka posłużyły do ustalenia zakresu i sposobu prowadzenia procesu rekrutacji oraz wskazania jego efektów ale też z drugiej strony czynności związanych z tzw. procedurą gwarancyjną (protokół rozprawy z dnia 6 lutego 2017 r.). Przy realizacji obowiązków z umowy w zakresie rekrutacji, powód opierał się na otrzymanych od pozwanego wymaganiach dotyczących kandydatów, a oczekiwania pozwanego dotyczyły wieku oraz dobrej znajomości języka niemieckiego i komunikatywnej znajomości języka angielskiego (zeznania świadka W. S., protokół rozprawy z dnia 6 lutego 2017 r.). Pozwany w apelacji nie wskazuje żadnego dowodu, z którego miałyby wynikać, że pozwany stawiał szereg innych wymagań i jakich konkretnie, co w ocenie Sądu Okręgowego oznacza, że trudno przyjąć, aby tych dalszych wymagań nie spełniały osoby: M. J. i M. S., jeżeli pozwany po zapoznaniu się z tymi osobami (w tym uprzednio z ich profilami), zaakceptował te osoby i następnie je zatrudnił. Co więcej pozwany podaje, że zakończył współpracę z tymi osobami z uwagi na brak zaangażowania i niską efektywność, a nie z uwagi na niespełnienie jakiegoś z podanych powodowi kryteriów rekrutacji.

Nawiązując w dalszym ciągu do bezzasadnych zarzutów naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. trzeba podkreślić, że pozwany zupełnie dowolnie odnosi się do stanu faktycznego sprawy i świadczenia, za które powód domaga się wynagrodzenia. Otóż żądanie powoda dotyczy należności za zrealizowaną rekrutację, czego nie sposób zakwestionować, jeżeli pozwany jak wskazano wyżej zatrudnił zrekrutowane przez powoda osoby. Wedle § 4 umowy moment zatrudnienia upoważniał powoda do wystawienia faktury VAT tytułem świadczonych usług, a po stronie pozwanej powstawało zobowiązanie do zapłaty za te usługi. Czynności powoda związane z zasadniczym procesem rekrutacji, który zakończył się zatrudnieniem ww. osób w istocie pozwany pomija skupiając się na tzw. procesie gwarancyjnym. Tymczasem owa gwarancja nie eliminowała obowiązku pozwanego zapłaty za dotychczas wykonane usługi. Nie ma też żadnych podstaw do tego, aby uznać, że samo realizowanie postanowień umowy dotyczących gwarancji oznacza nienależyte wykonanie umowy w zakresie rekrutacji. Umowa w § 2 zawiera jedynie klauzulę zabezpieczającą interes pozwanego w sytuacji, gdyby po zatrudnieniu pracownik z oznaczonych powodów przestał kontynuować zatrudnienie. Strony wszczęły taką procedurę ale powód nie domaga się wynagrodzenia za czynności wówczas wykonywane. Powód nadto w czasie realizacji gwarancji zarekomendował pozwanemu obniżenie oczekiwań a to odnośnie wieku. Taka rekomendacja z kolei nie ma żadnego wpływu na uprzednią rekrutację, ponieważ wówczas takiej rekomendacji nie było.

Jako chybiony należy uznać zarzut naruszenia art. 231 k.p.c. Przepis ten stanowi o tzw. domniemaniu faktycznym. Sąd bowiem może uznać za ustalone fakty mające istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, jeżeli wnioski takie można wyprowadzić z innych ustalonych faktów. Sąd Rejonowy w żadnym miejscu uzasadnienia wyroku nie powołał się na domniemanie faktyczne, a wszystkie ustalone fakty wynikają z konkretnie powołanych dowodów. Sąd drugiej instancji nie podziela stanowiska apelującego, że sąd pierwszej instancji „uznał za udowodnione domniemanie, iż strony w umowie oświadczenie usług rekrutacyjnych z dnia 2 czerwca 2014 r. ustaliły, że celem tej umowy było przedstawienie pozwanemu jakichkolwiek kandydatów (...)”. Po pierwsze, uzasadnienie zaskarżonego wyroku nie zawiera nawet podobnych treści, pomijając niezrozumiałe dowodzenie domniemania z punktu widzenia art. 231 k.p.c. Po drugie, Sąd Rejonowy wskazując na jasną treść umowy z dnia 2 czerwca 2014 r. (§ 1 Przedmiot umowy) ustalił, że umowa ta zobowiązywała powoda do przeprowadzenia rekrutacji na stanowisko spedytor/dystrybutor międzynarodowy i kierownik spedycji. Logicznym zatem jest, że przedmiot umowy zakładał wyłącznie przeprowadzenie czynności związanych z przedstawieniem klientowi osób spełniających kryteria wymagane dla tego stanowiska, co więcej kryteria podane przez pozwanego (vide: umowa k. 15). Dalej z pewnością nie ma mowy o czynnościach „jakichkolwiek”, jak wyraża się apelujący, a o czynnościach mających na celu przedstawienie odpowiednich kandydatów. Po trzecie czynności te, co do ich rodzaju w ogóle nie zostały przez pozwanego zakwestionowane tj. pozwany nie podał

jakich konkretnie czynności w ramach procesu rekrutacyjnego oczekiwał, a które to wynikały z umowy i nie zostały zrealizowane. Innymi słowy nie wiadomo, co konkretnie w sposobie rekrutacji prowadzonej przez powoda było wadliwe i jednocześnie stanowiło nienależyte wykonanie umowy. Pozwany stawia bezpodstawne tezy o tym, że powód nie dysponował dostateczną bazą potencjalnych kandydatów. Tymczasem baza kandydatów, którą miałby dysponować powód w ogóle nie jest przedmiotem umowy, a zgodnie z umową powód mógł przedstawić pozwanemu nawet tylko 1 kandydata spełniającego wymagania do objęcia konkretnego stanowiska.

Sąd pierwszej instancji prawidłowo ustalił, w oparciu o powołane dowody, że działania powoda w oparciu o zobowiązanie wynikające z umowy były prawidłowe, co więcej powód wykonał także czynności związane z procedurą gwarancyjną, do których w istocie nie był zobowiązany, gdy przecież pozwany nie zapłacił mu należności za zrealizowany proces rekrutacyjny. Twierdzenie pozwanego, że cel umowy był inny niż stwierdził Sąd Rejonowy nie ma oparcia w dowodach, logice i doświadczeniu życiowym. Z pewnością nie miało miejsca naruszenie art. 65 § 2 k.c. przy ocenie stosunku zobowiązaniowego stron. Trudno odnieść się do stanowiska apelującego w tym zakresie, ponieważ nie określono w apelacji, co konkretnie zdaniem pozwanego było zamiarem stron umowy i co konkretnie było celem umowy. W ocenie Sądu Okręgowego już sama treść umowy wskazuje jasno, że zgodnym zamiarem stron umowy było przedstawienie pozwanemu kandydatów na określone stanowisko (§ 1 umowy). Celem umowy mogło być tylko zatrudnienie kandydata na oznaczonym stanowisku. Potwierdza to też treść korespondencji mailowej z okresu realizacji procesu rekrutacyjnego. Pozwany powołuje się błędnie na treść korespondencji mailowej z okresu po styczniu 2015 r., kiedy to wszczęto procedurę gwarancyjną. Tymczasem procedura ta nie ma nic wspólnego z żądaniem zapłaty dochodzonym w tej sprawie. Procedura gwarancyjna wprost dotyczy „ponowienia” rekrutacji i odnosi się do czasu, gdy po zatrudnieniu, czyli wykonaniu zalecenia rekrutacji, jednakowoż zrekrutowany pracownik przestał z pracować. Natomiast zasadniczy zamiar stron umowy dotyczy „procesu rekrutacyjnego” na oznaczone stanowiska. Co więcej, pozostałe postanowienia umowy stanowią o czynnościach związanych z przedstawieniem kandydatów na stanowiska. Na tym polegała efektywność pracy powoda. Nieznane oczekiwania pozwanego mogły być sprecyzowane na etapie realizacji czynności rekrutacyjnych, w których pozwany mógł przedstawić szczegółowe wymagania we własnych warunkach pracy, czego z pewnością nie uczynił a w każdym razie dowodów na potwierdzenie takich okoliczności nie przedstawił (art. 6 k.c., art. 232 k.p.c.). Trudno też uznać za racjonalne zarzuty pozwanego, że powód nie znalazł kandydatów spełniających wymogi pozwanego, skoro pozwany zatrudnił osoby zrekrutowane przez powoda, mając możliwość uprzedniej weryfikacji. Nie ma zatem wątpliwości, że zakładany cel umowy został osiągnięty.

Zarzuty naruszenia art. 6 k.c. w zw. z art. 471 k.c. w istocie nie odnoszą się do zaskarżonego orzeczenia. Sąd Rejonowy nie orzekał o zasadności odpowiedzialności odszkodowawczej *ex contractu* (art. 471 k.c.) i nie dokonywał żadnej analizy w tym zakresie. Natomiast jeśli chodzi o zastosowanie art. 6 k.c., to w ocenie Sądu Okręgowego z pewnością na pozwanym spoczywał ciężar dowodu w zakresie dowodzenia tego, że powód wykonał zlecenie nienależycie. To pozwany bowiem z tej okoliczności wywodził korzystne dla siebie skutki prawne. Trudno przyjąć, aby w sprawie o zapłatę za wykonanie zlecenia, to powoda obciążał ciężar dowodu, że wykonał zlecenie nienależycie. Natomiast bez wątpienia powód wykazał dowodowo, że wykonał w całości świadczenie, za które zgodnie z umową domagał się wynagrodzenia, co więcej pozwany z owego świadczenia skorzystał w takim zakresie, na jaki strony się umówiły tj. pozwany zatrudnił osoby zrekrutowane przez powoda zgodnie z wymogami umowy.

Twierdzenie pozwanego, jakoby wynagrodzenie dla powoda zostało zasądzone z naruszeniem art. 735 § 1 k.c., jest nadużyciem. Otóż, w żadnym aspekcie analizy sprawy sąd pierwszej instancji nie stwierdził, że pozwany winien zapłacić powodowi wynagrodzenie bez względu na to, czy powód wywiązał się z powierzonych usług czy też nie. W ocenie Sądu Okręgowego, wynagrodzenie powoda jest mu należne po wykonaniu usług (art. 735 § 2 k.c. w zw. z art. 744 k.c.). W świetle wcześniejszych uwag, dowody przedstawione przez powoda, potwierdzają, że powód wykonał w całości to świadczenie, za które domagał się zapłaty. Pozwany z pewnością nie był uprawniony do odmowy zapłaty za zrealizowane czynności rekrutacyjne, powołując się na to, że powód nie wykonał działań związanych z gwarancją. Takie stanowisko nie znajduje oparcia w umowie wiążącej strony. Wedle § 4 ust. 4 umowy z chwilą zatrudnienia kandydata po stronie powoda powstawało uprawnienie do żądania wynagrodzenia i powód miał prawo tego wynagrodzenia

żądać, niezależnie od ewentualnej procedury gwarancyjnej. Co więcej owa procedura została wszczęta dobrowolnie przez powoda, mimo że płatności od pozwanego nigdy otrzymał.

Mając na uwadze powyższe rozważania Sąd Okręgowy oddalił apelację, jako bezzasadną na mocy art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i obciążono nimi w całości pozwaną, jako stronę w całości przegrywającą postępowanie przed Sądem Okręgowym w całości. Na zasądzone koszty złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika powódki (1 800,00 zł), którego wysokość wynika z § 2 pkt 5) w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych w brzmieniu obowiązującym od dnia 27 października 2016 r.

SSO Anna Gałas SSO Alicja Dziekańska SSO Paweł Kieta